

наистина препоручила, но споредъ общій на онова время обычай, кой-то струва покровителя по страшенъ отъ видимаго неприятели За да оправдае предъ управителя безчеловѣчно-то си упренесеніе камъ своя-та племянница, бѣ си притворила че я сожалѣва, и така я клеветаше.

Управитель-атъ предубѣжденъ противу госпожа Латуръ, прія я съ голема студенина, като всякій чуждый человекъ безпремѣнно на состраданіе и уваженіе ся побуждаваше когдa я видяше. Каточу нейно-то состояніе отговори съ жестокость и краторѣчіе: “ Ще си постара. . . съ “ время. . . Мнозана са злополучни! . . . защо “ да разгнѣвашь една толко почитаема леля. . . “ Ваша милость сте виновати. ”

Госпожа Латуръ вратися у дома си огорчена и ужалѣна всесердечно. Като достигна не сѣдна, хварли на трапеза-та лелино-то си писмо, и рече на пріятелка-та си. “ Ето плодъ-атъ на единадесетогодишно терпѣніе! ” Но понеже само госпожа Латуръ знаеше да четє, взє писмо-то, и го прочете за слышаніе на всѣте. Едвамъ бѣ окончала, и Маргарита рѣчей съ